

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24.02.2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: staż. N. K.

przy udziale A. K. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu, po rozpoznaniu w dniu 24.02.2014r. sprawy **L. B.** oskarżonego z art. 278§ 1kk w zw. z art. 12kk, na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 31.07.2013r., sygn. akt IIK 789/13

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że;

a) przyjmuje, że zachowanie oskarżonego przypisane w punkcie 1 wyczerpało znamiona dwóch wykroczeń z art. 119§ 1kw i na podstawie art. 119§ 1kw w zw. z art. 9§ 2kw wymierza karę łączną 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności, na podstawie art. 21§ 1kw zobowiązuje obwinionego do wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne wskazane przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin.

b) na podstawie art. 119§ 4 kw zobowiązuje obwinionego do naprawienia szkody pokrzywdzonemu J. B. (1) poprzez zapłacenie na jego rzecz kwoty 285 zł (dwieście osiemdziesiąt pięć złotych)

c) uchyla punkt 2 wyroku,

II w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. zwalnia obwinionego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gnieźnie, wyrokiem z dnia 31 lipca 2013 roku, sygn. akt II K 789/13 uznał oskarżonego **L. B.** za winnego tego, że w okresie od 12 kwietnia 2013 roku do 17 maja 2013 roku w miejscowości T. gmina K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dwukrotnie dokonał kradzieży miedzianego złomu z pomieszczenia gospodarczego przy bloku nr 32 w ilości 15 kg łącznie o wartości 285 zł na szkodę J. B. (1) tj. przestępstwa z art. 278 §1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 §1 k.k. w związku z art. 35 §1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesiące ograniczenia wolności, zobowiązując podsądnego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec podsądnego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. B. (1) kwoty 285 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku zwolniono podsądnego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzono mu opłaty.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się **prokurator**, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść podsądnego.

Skarżący zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, polegającą na niezastosowaniu, jako podstawy wymiaru kary ograniczenia wolności- przepisu art. 58 § 3 k.k.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie podsądnego za winnego zarzucanego mu czynu, przy przyjęciu, że podstawą wymiaru kary był art. 58 § 3 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja prokuratora okazała się o tyle konieczna, że doprowadziła do kontroli instancyjnej, skutkującej reformacją zaskarżonego orzeczenia polegającej na przyjęciu, że podsądny popełnił dwa wykroczenia i wymierzeniu mu za to sankcji karnej, a także nałożeniem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody, w oparciu o stosowny przepis kodeksu wykroczeń. Z uwagi na okoliczność, że ostatecznie przypisane obwinionemu zachowanie nie stanowi przestępstwa odnoszenie się przez Sąd odwoławczy do zarzutu wyartykułowanego w apelacji jest bezprzedmiotowe.

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd I instancji należycie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne oraz wykazał winę L. B. w zakresie przypisanego mu czynu zabronionego. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść obwinionego jak i wszelkie dowody im przeciwnie. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Sąd II instancji z racji nowelizacji przepisu art. 119 k.w. uznał zachowanie podsądnego przypisanego mu w punkcie 2 wyroku, jako wypełniające znamiona dwóch wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. W świetle realiów dowodowych niniejszej sprawy, oskarżony dokonał dwukrotnie kradzieży miedzianego złomu w ilości 15 kg, o łącznej wartości 285 zł, dopuszczając się w ten sposób dwóch czynów zabronionych z art. 119 § 1 k.w. Zdaniem Sądu odwoławczego, sprawiedliwą odpłatę za wyrządzone zło stanowi kara łączna 1 miesiąca ograniczenia wolności, polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazane przez Sąd w wymiarze 30 godzin. Powyższa dolegliwość odpowiada stopniowi zawinienia obwinionego i karygodności przypisanych czynów. Podsądny działał w sposób wyrachowany i zuchwały, dokonując kradzieży cudzego mienia. Obwiniony doskonale zdawał sobie sprawę z wagi podejmowanego zachowania.

Wymierzenie rzeczowej kary ograniczenia wolności spełni w ocenie Sądu Okręgowego cele prewencji generalnej oraz indywidualnej, szczególnie w aspekcie wychowawczego oddziaływania na sprawcę. Wskazana kara stanowi dla obwinionego dolegliwość (świadczenie nieodpłatnej pracy przez okres miesiąca w wymiarze 30 godzin miesięcznie, zakaz zmiany miejsca pobytu bez zgody sądu) oraz pozwole na realizację celów prewencyjnych (efekt edukacyjny pracy, integracja sprawcy ze społeczeństwem,), jednocześnie uchroni L. B. od kontaktu ze środowiskiem więziennym oraz związanego z tym zagrożenia stygmatyzacji i odrzucenia w środowisku rodzinnym i zawodowym. Kara ograniczenia wolności w ocenie Sądu Okręgowego zniechęci podsądnego do popełniania kolejnych przestępstw, a dla społeczeństwa stanowić będzie wyraźny sygnał o zdecydowanej reakcji organów procesowych na popełnione przestępstwo. Taka kara spełni zatem swe cele w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej.

Nadto względy prewencji generalnej przemawiają za zdecydowanym sankcjonowaniem dokuczliwych czynów zabronionych wymierzonych we własność obywateli. Dolegliwość prawnokarna wymierzona za podobne zachowania musi odstraszać potencjalnych sprawców, zaś dla społeczeństwa stanowić sygnał o braku pobłażliwości organów wymiaru sprawiedliwości.

Sąd II instancji uchylił punkt 2 wyroku i na podstawie art. 119 § 4 k.w. zobowiązał obwinionego do naprawienia szkody pokrzywdzonemu J. B. (2) poprzez zapłacenia na jego rzecz kwoty 285 złotych.

Wobec zmiany kwalifikacji prawnej zachowań zarzucanych podsądnemu na z przestępstwa na wykroczenia, na podstawie art. 436 k.p.k. w związku z art. 109 k.p.s.w. zupełnie bezprzedmiotowe jest odnoszenie się do zarzutu obrazy prawa materialnego.

Sąd odwoławczy na podstawie art. 626 k.p.k. w związku z art. 119 k.p.s.w. zwolnił obwinionego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty, za II instancję

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) przyjął, że przypisane tam zachowanie oskarżonego przypisane w punkcie I wyczerpało znamiona dwóch wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. i na podstawie art. 119 § 1 k.w. z związku z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę łączną 1 miesiąca ograniczenia wolności, na podstawie art. 21 § 1 k.w. zobowiązał obwinionego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazane przez Sąd w wymiarze 30 godzin

b) na podstawie art. 119 § 4 k.w. zobowiązał obwinionego do naprawienia szkody pokrzywdzonemu J. B. (1) poprzez zapłacenia na jego rzecz kwoty 285 złotych

c) uchylił punkt 2

II. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok

III. zwolnił obwinionego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty, za II instancję.

SSO Leszek Matuszewski